

ע"פ 1379/18 - אסף עמבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 1379/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערער: אסף עמבר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
12.02.2018 בת"פ 3597-05-15 אשר ניתנה על ידי
כבוד השופט א' טובי

בשם המערער: עו"ד בועז קניג

פסק-דין

זהו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' טובי) מיום 12.2.2018 שלא לפסול עצמו
מלדון בעניינו של המערער בת"פ 3597-05-15.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום אשר ייחס לו שורה של עבירות ובהן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות,
זיוף, ניסיון לשיבוש מהלכי משפט, הלבנת הון ועבירות מס. במהלך ניהול המשפט נסע המערער ברשות בית המשפט
לתאילנד, אך לא חזר במועד שנקבע בשל טענתו כי נפצע שם בתאונת דרכים. בנסיבות אלו הורה בית המשפט על
ביטול 4 דיוני הוכחות והשית על המערער הוצאות בסך 10,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה בגין ביטול הדיונים. ביום

עמוד 1

26.6.2017 הורשע המערער במסגרת הסדר טיעון בחלק מן העבירות שיוחסו לו, תוך שניתן לצדדים פרק זמן נוסף לנסות להגיע להסכמות באשר לעבירות המס. במהלך דיון שהתקיים ביום 19.7.2017 הודיע המערער לבית המשפט כי הניסיונות להגיע להסכמה באשר לעבירות המס לא צלחו, ובית המשפט נעתר לבקשתו לדחיית המשך בירורו של ההליך לחודש ינואר 2018. זאת לאחר שסנגורו של המערער הדגיש בדיון כי "אני עד ינואר מסיים עם רשות המסים ומסיים עם כולם, ואנו נהיה ערוכים [...] אני מצהיר לפרוטוקול שבתיק זה לא יישמעו הוכחות גם לא באישום החמישי".

3. במסגרת דיון שנערך ביום 29.1.2018 עתר סנגורו של המערער "לדחייה נוספת ואחרונה" של בירור ההליך. בית המשפט דחה את הבקשה בקובעו כי:

"יש להצר על כך שהתיק לא הסתיים בהסדר על אף הבטחות הסנגורים לעשות כן בישיבה הקודמת. בהעדר הסכמה לגבי הסכומים נשוא האישום החמישי, אני קובע את התיק להוכחות בשאלה זו ליום 19.2.18 משעה 10:00 עד סוף היום".

4. על רקע זה הגיש המערער לבית המשפט "בקשה לפסילת שופט ולחילופין בקשה לקיום דיון בעניין", שבה נטען כי הנסיבות מלמדות על כך שדעתו של בית המשפט נעולה ומגובשת כלפי המערער. נטען כי במהלך הדיון שנערך ביום 26.6.2017 פנה בית המשפט למערער באומרו "אני זוכר את הנסיעה לתאילנד הידועה לשמצה". התחושה שנתרה בלב המערער לשמע הדברים האמורים, כך נטען, היא פחד מנקמה שתבוא בעת מתן גזר הדין. המערער הוסיף וטען כי במסגרת הדיון שנערך ביום 29.1.2018 פנה בית המשפט לסנגורו ואמר "עו"ד ניסים, מעתה ואילך כל טענה אשר תעלה אקח אותה בעירבון מוגבל". ממשפט זה הסיק המערער כי בית המשפט גיבש דעה כלפיו. לבסוף טען המערער כי מצויים ברשותו מסרונים המלמדים על "חשש ממשי שגורמים המקורבים למותב דכאן, שוחחו עמו (עם המותב הנכבד), ומסרו בידו אינפורמציה [...] שיש בה משום משוא פנים וקבלת 'דעה קדומה' אודות המבקש". המערער ציין בעניין זה כי "בשל צנעת הפרט, לא יצורפו הודעות אלה לגוף הבקשה".

5. בהחלטתו מיום 12.2.2018 דחה בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' טובי) את הבקשה. נקבע כי הטענות כנגד דבריו בדיון מיום 26.6.2017 מועלות אגב שיהוי ניכר, וכי הן משוללות יסוד גם לגופו של עניין. בית המשפט תיאר את השתלשלות העניינים בנוגע לנסיעה לתאילנד, והטעים כי אופן ההשגה על פסיקת ההוצאות – ככל שהמערער סבור שהיא שגויה – היא באמצעות השגה בהליך ערעורי מתאים. בית המשפט הוסיף ופירט את הרקע לדיון מיום 29.1.2018, וציין כי הביקורת שהופנתה כלפי סנגורו של המערער נמתחה משום שלא עמד בהתחייבותו בדיון מיום 19.7.2017 כמתואר לעיל. הוטעם כי "אין לכך דבר וחצי דבר עם דעתו של בית המשפט על אודות הנאשם [המערער]". לא ברור כיצד הסיק הנאשם [המערער] מכך שבית המשפט הפנה לסנגורו ביקורת המתייחסת לדחיית המועדים והתארכות ההליך ואי עמידתו בהבטחותיו, כי דעתו של בית המשפט ננעלה או כי גמר אומר בלבו לנקום בנאשם [במערער]". לבסוף קבע בית המשפט שטענת המערער כי הוא מחזיק במסרונים שנשלחו אליו על ידי מי ממקורביו חסרת כל בסיס.

6. מכאן הערעור דן, בו שב המערער על הטענות שהעלה בבית המשפט קמא. המערער מלין על גובהן של ההוצאות שהושטו עליו ביום 16.11.2016, וטוען כי הימשכות ההליך אינה נעוצה בו או בסנגוריו. המערער מפנה להתבטאויות נוספות של בית המשפט בדיון מיום 29.1.2018 ולהחלטתו מאותו היום אשר מהן ניתן ללמוד, לשיטתו, כי דעתו של בית המשפט "נעולה". המערער אף שב על טענתו בעניין המסרונים. לשיטת המערער היה צריך בית המשפט

לקיים דיון בבקשת הפסלות בנוכחותו.

לצד הודעת הערעור הגיש המערער בקשה דחופה לקביעת דיון בערעורו.

7. לאחר עיון בערעור ובנספחים, באתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. טענותיו של המערער מופנות כלפי התבטאויות של בית המשפט וכלפי החלטות דיוניות שניתנו על ידו. ואולם, כלל הוא כי רק לעיתים נדירות ייקבע כי יש בפעילות השיפוטית – כשלעצמה – כדי לבסס חשש ממשי למשוא פנים הן לעניין אמירות של בית המשפט, הן לעניין החלטותיו הדיוניות (ע"פ 977/18 כהן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה, פסקה 4 (9.2.2018); ע"פ 6013/17 ורקשטל נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (3.8.2017)). איני סבורה כי עניינו של המערער בא בגדרם של אותם מקרים נדירים. כעולה מהחלטת בית משפט קמא, אין בביקורת שנמתחה על התנהלות סנגורו של המערער בעניין ניהול ההליך וקביעת מועדי דיון כדי להעיד על חשש כלשהו למשוא פנים כלפי המערער עצמו. כך גם עולה מעיון בפרוטוקול הדיונים מיום 26.6.2017 ומיום 29.1.2018, ולא עלה בידי המערער להוכיח אחרת (השוו ע"פ 6174/14 פרידמן נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (3.10.2014)). לכך יש להוסיף את השיהוי הניכר בהעלאת הטענה כלפי התבטאות בית המשפט בדיון מיום 26.6.2017. לבסוף, באשר לטענת המערער לעניין קיום דיון בבקשת הפסלות. אכן, דומה כי היה על בית המשפט לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים (ראו סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; ע"פ 2481/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.4.2013)) זאת בהבדל מן הדיון בערעור אשר בו ניתן להכריע על פי טיעונים בכתב בלבד (ראו ע"פ 2966/15 אסילקו לעבודות בנייה וחקלאות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.4.2015)). עם זאת, בשים לב לשלב הדיוני שבו מצוי ההליך, לכך שקבוע בו דיון הוכחות למחר (19.2.2018), וכן לכך שטיעוני הצדדים כולם באשר לבקשת הפסלות הונחו בפני בית המשפט ונבחנו על ידו, איני סבורה כי יש מקום להורות על השבת התיק לבית המשפט המחוזי לבירור מחודש בעניין זה (השוו שם).

הערעור נדחה.

ניתן היום, ג' באדר התשע"ח (18.2.2018).

ה נ ש י א ה

פ